

РЕШЕНИЕ

№ 38940

гр. София, 24.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 18.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9830**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на К. Д. Н. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу РЕШЕНИЕ №ПИ-302 от 09.09.2025г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на лицето вх.№54-22-4619/01.09.2025г. срещу Разпореждане с изх.№ С-250022-137-004747 от 28.08.2025г., издадено от А. Х. на длъжност публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. , с което не е уважена молбата ѝ от 28.08.2025г. с възражение за давност.

По изложените в жалбата съображения - се моли да се уважи молбата. Твърди се, че нито публичният изпълнител, нито по-горестоящият орган са отговорили на възражението за изтекла 10 годишна давност. Мотивите в оспорените актове са касателно 5 годишната давност, която била прекъсната с наложените обезпечителни мерки по образуваното изпълнително дело. Подчертава се, че задължението е възникнало по Акт за установяване на публично вземане АПВ №02-6500/2229/23.10.2014г. с указан в същия срок за плащане на задължението 50дни.. АПВ е получено на 07.11.2014г., поради което крайния срок за доброволно плащане е 30.12.2014г. съответно от 01.01.2015г. тече 10 годишната абсолютна давност, която е изтекла към 01.01.2025г. С оглед изложеното - се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и представлява. Представя писмени бележки.

Ответната страна – Директорът на ТД на НАП – също не изпраща процесуален представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМЕРИ ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата от 17.09.2025г. по отношение на изпратено на 11.09.2025г., без данни за връчване, решение №ПИ-302 от 09.09.2025г. е в срок, от лице с правен интерес, поради което следва да бъде

разгледана по същество й.

На първо място от фактическа страна се установява следното:

Образувано е изпълнително дело ИД №200927304/20г. с наложени обезпечителни мерки с ПНОМ №С-200022-022-0077521 от 05.11.2020г.

На 28.08.2025г. е подадено от Н. възражение за погасяване по давност въз основа на което е издадено Разпореждане с изх. С-250022-137-004747 от 28.08.2025г., с което не е уважена молбата й. Посочено е изпълнителното дело и наложените ОМ, както и разпоредбата на чл.172, ал.1 т.5 от ДОПК, че давността спира с налагане на мерките. Направен е извода, че по процесното АПВ датата на доброволно плащане е 19.08.2020г. и давността не е изтекла.

При оспорването на разпореждането пред ответника са били изтъкнати съображения, че е изтекла абсолютната давност от 10 години, независимо от спирането и прекъсването на давността от 5 години.

При разглеждане на жалбата от ответника, същият е приел, че тя е неоснователна. Констатирал е, че обжалваното Разпореждане е издадено от компетентен орган - от публичен изпълнител, ТД на НАП С., съгласно правомощията, определени в чл. 167 във вр. чл. 226 от ДОПК, в предвидената от ДОПК писмена форма и посочените задължителни реквизити.

От фактическа страна освен изложеното от ПИ е допълнено, че запорните съобщения до банките за налагане на запор са изпратени на 05.11.2020г. като от 10.11.2020г. е потвърдено получаването им. Визирано е, че по АПВ са установени задължения от 5034,18лв. главница и 5871,85 лв. лихва. Маркирано е, че съгласно чл.171, ал.1 от ДОПК публичните задължения се погасяват с изтичането на 5-годишна давност, считано от 01.01. на годината, през която е следвало да се плати задължението. В тази връзка е визирано, че има спиране на основание чл.172 т.5 от ДОПК с наложените обезпечителни мерки, както и по §.29 от Закона за мерките и действията по време на извънредно положение. Също доколкото АПВ е оспорено и производството е приключило с решение №519 от 14.01.2019г. на ВАС- то на основание чл.172, ал.1 т.4 ДОПК при обжалване отново давността спира. Въз основа на всичко изложено е направен извода, че поради тези спирания нито 5 годишната, нито 10 годишната давност са изтекли, поради което оспореното разпореждане не е отменено и жалбата е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО нови доказателства не са представяни.

Следователно от правна страна СЪДЪТ намира следното:

Спорът е по същество и е правен.

Съгласно чл.160, ал. 2 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на оспорения акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Оспореното в настоящото производство решение е постановено от компетентен орган – директора на ТД на НАП –С. и в предвидената от закона форма – чл. 266, ал. 1, чл. 267, ал. 2 ДОПК.

Оспореното пред административния орган разпореждане представлява действие на публичен изпълнител по смисъла на чл.266, ал.1 ДОПК, поради което подлежи на контрол относно неговата законосъобразност.

Не е спорно спирането на относителната давност от 5 години с обжалването на акта и наложените ОМ. Въпросът е касателно абсолютната давност, която не се спира и прекъсва. Началният момент на давността не е, както е приел ПИ -19.08.2020г., а 01.01.2015г. по АПВ №02-6500/2229 от 23.10.2014г.. Факта на оспорване на АПВ в действителност е спрял давността, която вече е започнала да тече от 01.01.2015г.. Оспорването спира давността, което не променя или

отлага началния ѝ срок. Ето защо макар да не е посочено кога е подадена жалбата и да е ясно, че оспорването е завършило с решение №519 от 14.01.2019г. по адм.дело №8737/2017г. на ВАС, съответно ОМ са наложени с ПНОМ от 05.11.2020г., което също се е отразило върху 5-годишната давност вкл. и като се добави действието на §.29 от ЗМДПИП, то всичко това се отнася за относителната давност. Видно от чл.171, ал.2 от ДОПК -независимо от спирането и прекъсването на давността абсолютната давност е 10 години. Същата е абсолютна т.е. не се нито прекъсва, нито спира. Настъпва с изтичането на срока от 10 години. Началният момент за задължението с АПВ от 2014г. е 01.01.2015г., а не 19.08.2020г.. Абсолютната и относителната давност имат общ начален момент конкретно- а не различни, както е приел ПИ, едната не тече след другата. Целта на абсолютната давност като институт - е независимо от действията по принудителното събиране на вземането - с изтичането на конкретен срок - правото на принудително изпълнение по събиране на вземането да се погаси. Следва да се вметне, че чл.171, ал.2 от ДОПК относно абсолютната давност разписва конкретни лимитирани изключения, каквато хипотеза не е настоящата. Напр. при предявено вземане в производство по несъстоятелност, при образувано наказателно производство, при спиране, но по искане на длъжника., както и при молба за разрешаване на спор по глава 16, размер II а /между 2 държави-членки/.

Следва да се отбележи касателно Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, на който се позовава ответникът, че видно от §.29 т.1 / в сила от 24.03.2020г./ –до отмяна на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага. Следователно- след отмяната му, ако съответно срокът е изтекъл абсолютната давност се прилага. В посочения смисъл е §.29, т.1 от ПР от закона -давността да не се прилага означава не, че се прекъсва или спира, защото този срок не може да се прекъсва и спира, а това е последицата от неговото изтичане, която е факт –да не се прилага в този времеви период.

Следователно –жалбата е основателна и следва да се уважи, като преписката се върне за ново произнасяне по молбата от 28.08.2025г. в посочения от съда смисъл - да се зачетат последиците на възражението за давност.

СЪДЪТ НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.268, АЛ.2 ОТ ДОПК

РЕШИ:

По жалба на К. Д. Н. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу
ОТМЕНЯ като незаконосъобразно РЕШЕНИЕ №ПИ-302 от 09.09.2025г. на Директора на ТД на НАП, с което е оставена без уважение жалбата на лицето вх.№54-22-4619/01.09.2025г. срещу Разпореждане с изх.№ С-250022-137-004747 от 28.08.2025г., издадено от А. Х. на длъжност публичен изпълнител към дирекция „Събиране“, ТД на НАП С. , с което не е уважена молбата от 28.08.2025г. по възражението за давност, КАКТО И ОТМЕНЯ посоченото разпореждане.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите в тази част по тези задължения.

На основание чл.268, ал.2 от ДОПК решението е окончателно.

Съдия: